

DRAVSKA POŠTA

Neodvisno glasilo vseh poštних nameščencev Dravske banovine

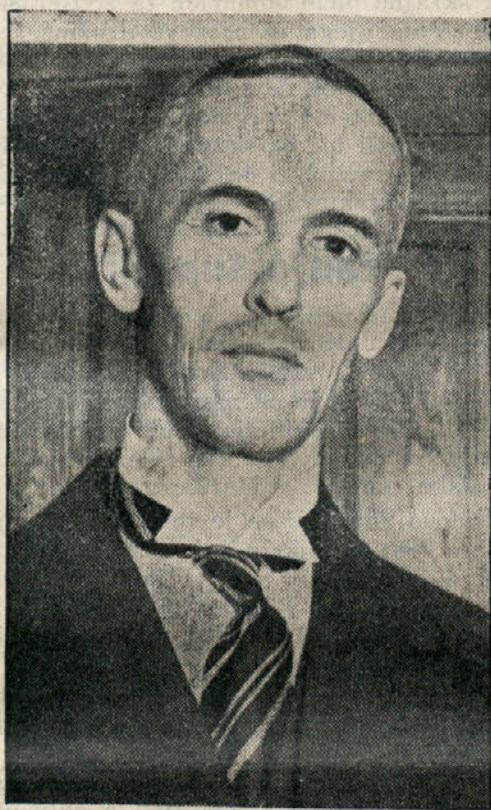
Štev. 9.-10.

V Ljubljani, dne 18. oktobra 1935.

Leto I.

Zopet pod lastno streho

Za ministra pošte, telegrafa in telefona je postavljen
g. dr. Branko Kaludjerčič

Po končanih študijah se je l. 1914 vrnil v Sarajevo, kjer so ga takoj zaprli. Kot vojni obveznik je bil obtožen veleizdaje in prišel pred vojno sodišče v Sotmar-Nemeti. Ker mu niso mogli dokazati ničesar, česar so ga krivili, so ga izpustili, a poslali so ga kot navadnega prostaka na italijansko fronto.

Leta 1918 se je podvzval v Sarajevo in organiziral narodno gardo. Bil je njen poveljnik vse do razpusta. V imenu narodne-

ga sveta je prevzel v svoje roke vse avstrijske trdnjave v Sarajevu in jih držal, dokler jih ni prevzela srbska vojska.

Nato je stopil v sodno prakso in ko jo je končal, je otvoril svojo odvetniško pisarno. Kot strokovnjak v agrarnih vprašanjih je zastopal interese kmetov pred sodišči in drugimi oblastvi. Leta 1927 je bil izvoljen za narodnega poslanca v sarajevskem srezu. Kot dober poznavalec agrarnih vprašanj je predsedoval odboru za pripravo begluškega zakona.

Ob zadnjih volitvah je bil ponovno izvoljen za narodnega poslanca sarajevskega sreza, na kar je kot minister prevzel naš resor.

Naš novi direktor g. dr. Anton Vagaja

Z ukazom Nj. Vel. kralja Petra II. z dne 24. avgusta t. l. je postavljen za direktorja pošte in telegrafa v Ljubljani g. dr. Anton Vagaja, ki se je rodil dne 2. junija 1881. leta v Trstu. Kot triletni deček se je preselil s svojimi starši v Ljubljano (oče mu je umrl v Ljubljani kot višji poštni kontrolor). Ljudsko šolo je končal v Ljubljani, srednjo pa deloma v Ljubljani, deloma v Trstu. Svoje pravne študije je absolviriral na Dunaju, kjer je bil l. 1905 promoviran za doktorja prava.

Po končanih visokošolskih študijah je sedanji g. direktor vstopil v konceptno službo pri poštni direkciji v Trstu. Že kot mlademu koncipistu mu je bila poverjena naloga inspekcijskega organa. Kot tak je starejši generaciji v dobrem spominu že zato, ker je bil v časih, ko je bil uradni jezik nemški, vedno zaveden Slovenec, ki je z našimi poštarji govoril vedno v materinščini. V Trstu, ko so Italijani divjali proti našemu življu, smo ga videli vedno v narodno zavednih krogih.

Ob prevratu je prišel z drugimi našimi ljudmi v Ljubljano in pomagal tedanjemu direktorju dr. Debeljaku organizirati direkcijo in poštno službo sploh. Med drugim je vodil pogajanja za nakup sedanjega direkcijskega poslopja in z uspehom opravil svojo intervencijo v Beogradu zaradi nakupnih kreditov.

Ko smo zasedli Koroško, je dva meseca prevzemal pošte iz avstrijskih rok, organiziral službo na deželskih poštah in v Celovcu. Prevzel je tudi iz madžarskih rok večinoma vse pošte v Prekmurju in neka-

tere, ki so jih že Italijani zasedli, iz italijanskih. Vsa ta leta je bil pomočnik direktorjev, hkrati pa opravljal inspekcijsko službo. Za svoje vestno in vsestransko uspešno delo v poštni službi je g. direktor odlikovan z redom Sv. Save V. in IV. razreda in z jugoslovansko krono V. reda.

V pozdravni besedi, objavljeni v Okr. št. VI 1935, pravi g. direktor sam, da bo izkoristil vse svoje dosedanje izkušnje in se vsega posvetil službi in svojemu osebju.

Vsi poštni uslužbenci verujemo v te besede in pozdravljamo g. direktorja.

Vsa elektroinstalacijska dela in popravila Vam hitro in solidno izvrši

Elektrotehnično podjetje

Ivan Mihelčič,

Ljubljana, Borštnikov trg 1. — Tel. 27-04.

Obračajte se vedno v vseh zadevah na naslov te tvrdke.

STALEŽ OSEBJA.

Šef občega odseka p. t. direkcije izda baje za Novo leto nov stalež osebja, v katerem bo poleg celokupne, v penzijo vračunljive službe razvidna tudi efektivna službena doba p. t. uslužbencev. Na ta stalež že danes opozarjamo p. t. osebje.

Odprta noč in dan so groba vrata

Mar si je smrt res privoščila majhno šalo ter zamahnila s koso med naše vrste?

Zadnje mesece in tedne nam je kar tesno pri srcu. Naš Dolfe je pokazal pot za seboj kar šestim drugim, ki so se naglo poslovili in šli za njim. Za vedno so nas zapustili: Franjo Supančič, višji kontrolor v Mariboru, Kadunc Srečko in Dular Jože, oba višja kontrolorja v Ljubljani, Rupnik Josip, kontrolor v Ljubljani, Razlag Anica, kontrolor v Ljubljani in Kozel Ivan, zva-ničnik v Ptuju.

Pokoj njihovim dušam, njih družinam in sorodnikom pa globoko sožalje!

**Poštar in njegova
družina nosita
dobre in cenene**

**TIVAR
obleke**

Minister g. dr. Branko Kaludjerčič na inspekcijskem potovanju

Dne 13. t. m. je prispel v Ljubljano naš minister gosp. dr. Branko Kaludjerčič v spremstvu svojega pomočnika g. ing. Dobrosava Ratajca in šefa kabineta g. Radeta Vukalovića. Popoldne se je g. minister z vsem svojim spremstvom in pa z g. direktorjem dr. Antonom Vagajem in inženirjem g. Rafaelom Erzenom, šefom mestne t. t. sekcije v Ljubljani, podal na Bled zaradi ureditve vprašanja instalacije avtomatske telefonske centrale in instalacije avtomatskih podcentral v Bohinjski Bistrici, na Jesenicah, v Lescah in Radovljici. G. minister hoče, da se rešitev te zadeve kar najbolj pospeši in zato je v to stvar sam osebno posegel. Tako lahko pričakujemo, da bo avtomatska centrala na Bledu s podcentralami v omenjenih gorenjskih krajih čez nekaj mesecev zares otvorena.

Ves drugi dan se je g. minister mudil v Ljubljani, kjer je pregledal večje poštne ustanove. Na direkciji je hotel videti vse. Šel je iz odseka v odsek, se najprej pri vsakem šefu točno informiral o kreditnem stanju posameznih partij in pozicij dotičnega odseka, potem pa šel od referenta do referenta, da je videl in slišal, kaj vse dela. Zlasti ga je zanimala direkcijska tiskarna in njena stereotipija. Že po dvanajsti uri je začel g. minister v sobi g. direktorja sprejemati razne deputacije in tudi posameznike, ki so imeli kake posebne želje.

Popoldne je g. minister nadaljeval z inspekcijo. Ogledal si je pošto Ljubljana 1, kjer se je zanimal zlasti za povečanje blagajniških prostorov. Odločen, kakor je g. minister, je odredil, da se tudi rešitev tega vprašanja čim bolj pospeši. Ko si je ogledal tudi poslovanje na omenjeni pošti, se je podal na pošto Ljubljana 2, kjer nam je železniška uprava odstopila še nekaj pro-

storov in kjer gredo adaptacijska dela ravno h koncu. G. minister je priznal, da smo s skromnim kreditom 41.000 Din kolodvorsko pošto lepo razširili in preuredili, ali takoj je opazil, da je paketna lopa zadaj za pošto odprta in da so uslužbenci pod to lopo izpostavljeni vsakemu vremenu. Takoj je odredil, naj se napravi načrt za zazidanje te lope. Ta lopa bo dobila torej v kratkem predalčaste stene. S tem bo pridobila pošta na svoji zunanjsčini, uslužbenci pa na zdravju, saj jim ne bo treba več ure in ure delati na prepihu in mrazu.

Po ogledu kolodvorske pošte je g. minister s svojo gospo in svojim spremstvom obiskal Poštni dom. V Domu ga je sprejel predsednik zadruga z odborniki. — Ob skromni zakuski, ki jo je na hitro roko pripravilo načelstvo zadruga, se je g. minister zanimal za to in ono. Zakuske se je udeležilo tudi več drugih članov zadruga, kolikor jih je načelstvo v zadnjih urah pač moglo sklicati. Načelstvo je namreč zelo pozno izvedelo, da bo g. minister sploh utegnil priti v Dom.

V kratkem nagovoru je g. minister hvalil odločnost in vztrajnost poštne uslužbenec, ki so si postavili tako lep Dom, videl znak stanovske zavesti, solidarnosti in sloge. G. predsednik Urbančič se mu je za njegove lepe besede prisrčno zahvalil. Škoda, da se za sprejem g. ministra nismo mogli bolj pripraviti, ker bi nas prišlo več, in bi bilo med nami gotovo tudi več dobrih pevcev, ki bi lahko kakšno rekli, saj si je g. minister želel slišati lepo slovensko pesem.

Ob slovesu so naše tovarišice soprogi g. ministra poklonile šopek rož.

Iz Ljubljane se je podal g. minister na inspekcijo v Zagreb.

Uradni pavšal

Vsakoletno krčenje budžeta za uradne potrebščine, kurjavo ter razsvetljavo občutijo vse pošte z vsakim naročilom pisarniških potrebščin. Prejemni list, ki ga dobimo vrnjenega od ekonomata, je tako korigiran z rdečo tinto, da je, rekel bi, vsaka postavka spremenjena. Nekoč smo pa imeli uradni pavšal, iz katerega so poštarji črpali denar za raznovrstne potrebe, kakor za pisarniške potrebščine, kurjavo in razsvetljavo. Poštar je dobil ta denar na roko in je moral z njim izhajati brez vsakega polaganja računa. Ali bi se ne dalo tudi sedaj kaj takega vpeljati? Upravnik pošte naj bi dobil na roko recimo mesečno neki znesek, iz katerega naj bi brez vsakega obračuna kril vse uradne potrebščine, kurjavo in razsvetljavo. Direkciji bi bilo s tem delo zelo olajšano. Prihranila bi si nele na osebju, ampak tudi na jezi, saj ni prijetno poslušati moledovanja in prošnje pošt, ki zaprosijo za stvari, katerih direkcija ne more dati iz enostavnega razloga, ker jih nima. Velika pridobitev pa bi bila to za pošto upravo tudi zato, ker bi se osebje naučilo štediti. Marsikatera pošta, ki je znala izrabiti čas dobre konjunktore, si je z vsakokratnim večjim naročilom znala pridobiti priznanje visoke kvote naročil in se ji sedaj ni treba boriti za povečane pisarniške potrebščine. Ker jih ima vedno dovolj v zalogi, lahko s papirjem, vrvico in drugim direktno razmetava. Ako bi dobil tak upravnik sedaj odmerjen pavšal, bi začel uslužbencem gledati na prste in zahteval od podrejenega osebja, da se vsak papirček in košček vrvice uporabi in ne vrže po nepotrebnem stran. Tako bi se vzgajalo osebje k varčevanju.

Pa še drugo ugodnost bi imeli upravniki od tega. Koliko malenkosti jim je treba nabaviti. Razbije se n. pr. šipa in treba je nove. Ubil jo je sicer veter, ali veter samo pobija, ne plača pa ne, plačati jo mora upravnik, ako jo hoče imeti.

Drugič zopet je potrebno nujno popravilo na kakem inventarnem predmetu. Ali naj prosi upravnik direkcijo za popravilo? Za nekaj dinarjev se dá nedostatek odpraviti, in zopet seže ubogi upravnik rajši v svoj lastni žep. Pa pridejo božični prazniki. — Upravnik vidi, da je urad zanemarjen in poln nesnage. Tla so bila čiščena pred pol letom. Sram ga je, češ, kaj si mislijo o njem stranke. Pa si najame žensko, ki mu očisti urad. In ko je očiščen, je upravnikov žep lažji za par kovačev. V šolah se toliko guli higiena, o kateri pravijo, da mora prodreti v zadnjo hribovsko kočo, uradi se pa čistijo enkrat na leto, ker za več ni kredita. Kdor hoče imeti res čist urad, si ga naj dá vsaka dva meseca pač na lastne stroške čistiti.

Z uvedbo uradnega pavšala bi bilo pa drugače. Na prihrankih ob skrajni štednji uradnih potrebščin in pri kurjavi bi se že odščipnil kak dinarček za večkratno čiščenje uradnih prostorov. V lepo očiščenih objektih bi se potem zares bolje počutili in zdravstveno stanje bi se dvignilo tako, da bi boleznin in z njimi zvezani večkratni bolezenski dopusti prenehali.

Pa to še niso vse nadloge upravnikov pošt. V vsakem večjem okraju je vse polno društev. Ker so današnja društva navezana edino na podpore članov, poiščejo v prvi vrsti upravnika pošte, ker tega najbolj poznajo. On mora biti član do malega vsakega društva in glede na to, da je na tako

visokem položaju, mora poleg članarine odriniti zdaj pa zdaj kako podporo. Ko se prirejajo igre in predprodajajo vstopnice, je zopet upravnik med prvimi, ki mora seči v žep. Ubogi upravnik, ki mu gre često veliko slabše kakor vsakemu drugemu njemu podrejenemu uslužbencu. Skrbi in odgovornosti ima velike, plačo pa enako kakor njemu dodeljeni uradnik. A kaj to, če ima kačo v žepu; pokazati tega ne sme, najmanj pa s kako zaplato na obleki. Če hoče kaj veljati, mora biti vedno »šik«.

Tudi v tem pogledu bi pomagal uradni pavšal. Pri skrajni štednji bi se lahko vrtel iz uradnega pavšala tuintam kak znesek za to ali ono društvo. Podpore bi bile sicer skromne, šle pa vendar ne bi na račun upravnikovega privatnega proračuna, ki je itak skrajno pičlo odmerjen za življenjske potrebščine njega in njegove družine.

Potrebo uvedbe uradnega pavšala bi lahko utemeljeval še z drugimi dejstvi. Želim, da se k temu vprašanju oglase tudi drugi tovariši ter da skupno pritisnemo na našo organizacijo, ki naj bi se tudi za naše upravičene zahteve zavzela. V—č.

† Franjo Supančič

Pogosto in neizprosno posega smrt v naše vrste. Ni dolgo od tega, odkar smo položili v grob tovariša Adolfa Kaffou-a v Ljubljani, že se je od nas poslovil in odšel tja, odkoder ni vrnitve, drugi naš tovariš Franjo Supančič, višji kontrolor in šef telegrafске centrale v Mariboru.

Franjo Supančič se je rodil dne 17. septembra 1881 v Šmarju pri Jelšah. Po končani nižji gimnaziji v Ljubljani je vstopil v vojaško službo, v kateri je aktivno služboval od leta 1900 do 1912. ter dosegel čin računskega podčastnika.

Po končani vojaški službi se je posvetil poštni stroki ter napravil leta 1912 poštni prometni izpit. Razen iz državnega računovodstva je preстал tudi izpit za poštne uradnega upravitelja leta 1921 z odličnim uspehom.

Kot poštni asistent je bil imenovan v Leoben, kjer pa se ni mogel počutiti dobro, saj ga je vlekle v domače kraje. Bil je premeščen na lastno prošnjo v Maribor, kjer je služboval na glavni pošti do svoje prerane smrti.

Bil je vedno odličen uradnik, zelo marljiv, vesten in natančen, uporabljen v vseh panogah poštne službe. Radi njegovih odličnih sposobnosti in strokovnega znanja mu je bilo poverjeno mesto šefa telegrafске in telefonskega oddelka, po delitvi obeh oddelkov v samostojne pa je postal šef telefonske centrale leta 1929., katero mesto je obdržal do smrti. Razen tega mu je bila zaupana skrb za poslopje glavne pošte.

Za njegovo vestno in marljivo službovanje je bil odlikovan leta 1925 z zlato svetinjo in leta 1929 z redom sv. Save 5. reda.

Trpkost vojne je okusil pri gorskem topniškem polku št. 3 kot poročnik računovodja. Med vojno si je nakopal revmatizem, ki ga je zadnja leta zelo mučil in prav pogosto priklenil po več tednov na posteljo. —

Kot tovariš je bil pokojni Franjo vzoren, vedno in z vsakim uslužen in postrežljiv; bil je odkrita in zlata duša. Franjo je to, kar mu ni bilo všeč, vselej in vsakomur odkrito in brez olepšavanja povedal v obraz.

Iskrene in od vseh, ki smo ga poznali, globoko občutene so bile lepe besede, s katerimi se je ob odprtem grobu od njega poslovil tovariš Šiško, ki je rekel: Venec, katerega ti polagamo na tvoj sveži grob, dragi naš Franjo, smo spletili iz rož rdečih iskrenega prijateljstva in modrih spomin-

čic hvalečnosti za dober zgled, ki nam ga v oporoko zapuščas kot vzoren uradnik, iskren tovariš, srčno dober mož in oče.

Tvoje odlične lastnosti naj bodrijo nas, tebi pa, blagopokojni naš Franjo, naj sveti večno rajsko žarišče blaženega vsemira Božjega.

K.

Miha Vrag:

Nekaj za vse!

Te šmentane ženske so povzročile celo vojsko med poštarji. Generali in vojaki, peta skupina, kontrolorji in šefi, pogrešanje socialnega čuta, osebnosti, sovraštvo in kaj vem kaj vse je že na fronti. Poslušam z leve in desne, pa ne razumem! Premišljujem vsestransko in se vprašujem, zakaj vse to? Ali je naša stroka ono polje, kjer se delijo posameznikom privilegiji? Ali ni naša organizacija ona institucija, ki mora gledati na prospeh in zboljšanje naših razmer? Kdo med poštarji je tisti, ki dela v tem pravcu, moški ali ženske? Ali oseba kot taka prinaša zaželeno? Zmožnost, ambicija, delavnost, širokogrudnost, poštenost in čim širše duševno obzorje posameznikov je ono, kar mora uprava upoštevati, organizacija pa podpirati, če hočemo naprej. Res ne razumem, kako morejo nekateri poštarji odrekati kolegijam pravico do opravljanja službe po zmožnostih na vseh položajih. Nekateri so mnenja, da ženska ne sme opravljati kontrolorske, kaj šele šefovske službe. Dobro in potrebno bi bilo, da uprava sekcije vprašanje enakopravnosti s svojega stališča pojasni. Ako nastane spor v načelnih vprašanjih, jih je treba jasno obrazložiti, povedati je treba, ali je in zakaj je uprava proti. Organizacija bi ne smela iti mimo takih načelnih sporov in bi jih morala že v začetku s svojo kompetentno izjavo uravnovesiti. Prenajanje stvarnega trenja v osebni boj je pa polomijada, pa naj pride od te ali one strani. Predsednik sekcije ni v zadnji Dravski pošti s svojim člankom storil tega, kar bi moral napraviti v korist organizacije. Popolnoma napačno pa je, da hoče predsednik, da bi se članki g. Horvatove o naziranju glede ženske enakopravnosti ne smeli objavljati. V njenih člankih ni videti nič osebnega boja, še manj pa sovraštva ali maščevanja. Svetovali bi g. Horvatovi, da opusti vso to borbo, ker Udruženje v Beogradu v pravih priznava enakopravnost vseh članov in jo objektivno podpira. Če sekcija v Ljubljani ni tega naziranja, tedaj pač ne bo podpirala tega stremljenja. Kjer je uvideven in pravičen upravnik, ki mu je pri srcu v prvi vrsti brezhibno opravljanje službe, bo postavil na vodilno mesto sposobno osebo, ki bo opravljala delo najbolje, kakor je to odredil gosp. upravnik pošte Ljubljana I. Če je V. skupina odprta za vse, ne more nihče zabraniti dosege te skupine poštaricam Dravske direkcije in le želim, da za Beogradom in Zagrebom pride tudi Ljubljana.

Namesto da izrabljamo sile v negativno stran, jih rajši usmerimo v pozitivno. S konstruktivnim delom naj se združijo vse moči za blaginjo vseh poštarjev, stroke, naroda in države. Na podlagi svobode vesti in mišljenja vsakega člana naj se dela tako, da se bodo izpopolnjevali posamezniki za samostojno mišljenje, da se bo omogočila svobodna, stvarna, načelna in dobrohotna kritika, ki je pogoj za zdrav razvoj organizacije in stanu. Ideja sloge je program, ki vsebuje vse atribute za zdravo društveno življenje. Vse moči je treba posvetiti dvigu moralnih vrednot in utrjevanju etičnih osnov, ki so: spoštovanje resnice, pravičnosti in poštenja, poglobljanje pravega tovarištva in pravilnega odnosa v

službi, vsestranska strpnost, dviganje stanovske in službene morale.

V »Jugoslovanski pošti« sem zapazil marsikak članek, ki je posvečen ženam v poštini službi. Ženska vprašanja se tam razpravljajo v njih dobro. Naša glasila so svojčas taka vprašanja s par stavki absol-

Ela Horvatova, Ljubljana:

Namen »Dravske pošte«

Vsako neodvisno glasilo ima namen odpreti predale lista vsakomur za izražanje mnenj, nazorov, pojmovanj, teženj in stvarnih kritik. S tega vidika sem upravičena priobčevati svoja mnenja in nazore v listu kakor vsak drug ptt. uslužbenec. Konzorcij uprave »Dravske pošte« je sklenil na svoji prvi seji, da morajo vsi sporni ozir. kritični članki, ki bi po mnenju koga ne smeli biti priobčeni, pasirati za to izvoljeno ocenjevalno komisijo. Moj članek »Naši sestanki« je odobrila cela komisija, razen tovariša Kumra. Samo on vidi v tem članku osebne napade, namigavanja in celo osebno sovraštvo in maščevanje. Takšna je sodba po petih mesecih! Pred tem časom je pa bilo rečeno, da članek zato ne sme biti priobčen, ker je vložil neki maturant pritožbo na Drž. svet proti napredovanju nematurantov v V. skupino, kakor tudi, da je članek oslarija in se mi vse smeji. Po tolikih ugotovitvah in ocenah omenjenega članka se ne spoznam več in ne vem, kaj je prav. Ne vem niti, ali razumem prav, kaj je osebno in stvarnost. Zdi se mi, da je tovariš Kumer tega mnenja: kot predsednik sem zahteval, da se članek ne priobči in kot tak sem izrazil mnenje in sodbo o enakopravnosti žen v ptt. stroki, njih zaposlitvi na kontrolorskih in predstojniških mestih. Ker sem dal torej tako in tako izjavo, je to osebno napadanje, osebno maščevanje in sovraštvo, če se ta zadeva razpravlja v listu, ker sem s tem napaden jaz. Meni pa ni na potu tovariš Kumer ne kot človek in ne kot predsednik, ampak izražena sodba o »Uršah« in o odrekanju njih pravic. Pa naj bi potem to rekel Peter ali Pavel, kot zastopnica tovarišice bi temu oporekala. V tej stvari ne pride torej nobena oseba v poštev! Tov. Kumer naj oprost, če sem mnenja, da bi bila njegova dolžnost, da je kot predsednik stvarneje razpravljaj. Niti članstvo ne sme, še manj pa sme predsednik obsojati zasebno življenje svojega članstva in po tej sodbi odmerjati socialen čut posameznikov do najbližjih.

Vse, kar sem do sedaj napisala, sloni na dejstvih. Neresničnih stvari ni v nobenem mojem članku! Naj odgovori tovariš predsednik, ali je resnica ali ne, da se je na sestanku Ljubljanskega pododbora predlagalo, naj pridejo v V. skupino samo upravniki pošt I. in II. reda, njih namestniki in predstojniki oddelkov? Ali se ni ta predlog šele pred skupščino spremenil tako, da se je opustilo imenovanje pošt I. in II. reda? Ali ni bila podana na seji uprave izjava predsednika, da niti ena tovarišica v Dravski direkciji ne bo prišla v V. skupino? Ali ni tovariš predsednik označil moje naziranje, da imamo tudi tovarišice pravico do V. skupine, za demagoštvo?

Moja borba je baje osebna, nestvarna, ker skušam tudi s pomočjo Jugoslovanske ženske zveze doseči prevedbo zvaničnic in služiteljic, v prvi vrsti seveda onih, ki so članice kluba.

V »Glasu Naroda« od 2. septembra t. l. je priobčen članek »Naša ženska društva«, iz katerega povzemam naslednje stavke:

Učiteljski poklic je bil med prvimi poklici, ki so se odprli ženi izven doma. Toda kakor skoraj v vsakem poklicu, tako je tudi v tem žena zadela dostikrat na odpor, ki se je v nekih reakcionarnih krogih vedno

viral, a bilo bi dobro, ako bi nekatere zadeve pobliže obravnavala. Feministično gibanje se pojavi tam, kjer se žena čuti zapostavljena. Zmožna, inteligentna tovarišica ima pravico, da zahteva dostop do vsakega dela. Za enkrat to, prihodnjič pa še kaj.

pojaval in se še pojavlja proti vsakršnemu ženskemu pridobitnemu delu. Izražal se je ta odpor žal celo s strani moških kolegov-učiteljev, n. pr. v zagovarjanju in predlaganju nižje plače za učiteljice kot pa za učitelje, čeprav mora imeti ona isto izobrazbo in opravljati isto delo, kakor njen moški tovariš.

Zlasti v odgovor proti takim poskusom je nastalo 1898. leta »Društvo učiteljic«, ki se je ves čas do prevrata borilo za izenačenje plač učiteljev in učiteljic ter proti vsem poskusom zapostavljanja ženskih učnih moči. Glavno delo tega društva pa je vendar bilo kulturnega in humanitarnega značaja.

Treba je pa tudi reči, da je mnenje, da je posebna ženska organizacija učiteljic odveč, popolnoma napačno. Kajti, čeprav so učiteljice dosegle enako plačilo za enako delo, vendar nikakor še niso dejansko popolnoma enakopravne z moškimi kolegi. Čeprav namreč po zakonu žena lahko postane upraviteljica ženske ali mešane šole, se to le zelo redko zgodi. In še tudi v tem je neenakost: dočim namreč žena ne more postati upraviteljica moške šole, sme moški upravljati ženske šole.

Dokler se vrše smotreni napadi in zapostavljanje žene kot take, je upravičena tudi posebna ženska organizacija, kajti izkušnja uči, da mešane organizacije pod pretežno moškim vodstvom nimajo mnogo smisla za predvsem ženske zahteve in še dobro je, če jim ne nasprotujejo.

Po teh vrsticah lahko uvidi članstvo, da se ženske bore za enakopravnost povsod in da jih zaradi tega ne obsojajo.

Ker se trdi, da niti ne vem, kaj hočem, pa tole hočem: enakopravnost v organizaciji in stroki, dostop do vseh napredovanj in imenovanj, ki so dosegljiva tovarišem z enako šolsko izobrazbo in enakimi zmožnostmi. Borila sem se samo proti omalovaževanju in podcenjevanju tovarišic.

V splošnem se pa zavedam, da sem samo človek, to je z napakami. Trdim pa, da zavestno zlonamerno nisem napisala niti enega stavka, pa naj se ta ali oni tolmači in razlaga kakor se hoče. Kritika me ne žali, še tista ne, ki ima ta namen, ker me ne more zadeti. Vsak naj prosto pove, kar in kakor misli!

Bednostni fond in poštini uslužbenci

Vsi državni uslužbenci plačujejo 1% od svojih prejemkov v tako imenovani bednostni fond.

Bednostni fond je namenjen v prvi vrsti, da lajša gorje brezposelnim delavcem, a nekaj procentov ga odpade tudi za namestitve pisarniških moči v različnih resorih, in tudi brezposelni učitelji se menda plačujejo iz omenjenega fonda.

Tudi mi poštini uslužbenci plačujemo v ta fond, in prav bi bilo, ko bi iz njega tisti, ki ga upravljajo, zajeli kaj tudi za nas. V poštini stroki se čuti namreč že več let veliko pomanjkanje osebja, zlasti služabniškega. Od naporenega in odgovornega dela je že vse utrujeno, saj je bore malo tistih, ki so tako srečni, da lahko preživijo svoj letni dopust na svežem zraku.

Poštni uslužbenci, ki opravljajo svojo naporno in odgovorno službo noč in dan, zaslužijo več pozornosti. Zdi se nam, kakor da so na nas vsi pozabili in da se nas spominjo le takrat, ko nas rabijo.

Veliko ljudi čaka na službo tudi v naši stroki, ki ji faktično primanjkuje osebja, ker ni za nastavitve novih moči zadostnega kredita. Zato bi bilo umestno, da bi se tudi v poštni stroki pomožne moči, ki bi razbre-

menile druge, od dela preobremenjene, finansirale iz bednostnega fonda.

Pri nas je menda res treba samo kričati in na dolgo in široko barvati časopisni papir, ako hočeš kaj doseči. Žal, da poštni uslužbenci, zlasti nižji, tega ne utegnemo, ker smo preveč zaposleni.

P. t. organizacijo prosimo, da se informira, kako je z omenjenim fondom, ker tudi pri pošti je veliko dela za brezposelne.

Veber M.:

Iz ambulantne službe pošte Maribor 2

V letih po prevratu, ko je poštna uprava zaradi vedno bolj naraščajočega prometa poleg amb. pošt, ki so obratovala na kratkih progah (najdaljša je bila amb. pošta Ma. Za. 29) uvedla še kar štiri nove amb. pošte, je upravnik pošte Maribor 2 uvedel dve skupini ambulancarjev. Ena skupina je vozila amb. pošto Ma. Vin. 14 in Ma. Be. 12, druga pa ostale amb. pošte.

Dokler niso bile prometne in splošne povojne razmere urejene, je bila vožnja na progah ozir. v amb. poštah Ma. Vin. 14 in Ma. Be. 12 kolikor toliko znosna, saj so v njih vladale prilike, kakor smo jih svoj čas bili vajeni čitati v vojaških koledarjih med smešnicami idiličnega življenja na pol civilnega vojaštva v srednjem veku, ko je tega ali onega vojaka zalotil kapitan na straži kar v copatah pa ga je z nasmeškom posvaril, naj pazi, da se ne prehladi. Tako so na primer sprevodniki, ki so vozili Ma. Vin. 14 in Ma. Be. 12, v Mariboru naložili samo carinske pakete, sprejeli nekaj pismenske tvarine, pa odposlali brzojavke na vse postaje, kjer so morali izmenjati pošto, da amb. pošta Ma. Vin. 14 oziroma Ma. Be. 12 ne sprejme več paketov, ker je založena in stvar je bila zanje urejena.

Glede na splošno neurejene razmere tudi predaja paketov v Vinkovcih in Beogradu ni bila težavna, saj ako se je slučajno v Mariboru naložil kakšen poškodovan paket ali če se je med potom poškodoval, tam doli niso bili preveč natančni, če pa so že kake pakete zavrnil, jih je sprevodnik kar nazaj pripeljal, pa je bila stvar zanj zopet urejena. Podobno je bilo z ostalimi poštami, saj je dolgo veljal pregovor, da vsa pota vodijo v Rim. Temu primerno je pač tudi en sam zvančnik z lahkoto obvladal službo v omenjenih ambulancah.

Polagoma so se pa začele razmere temeljito spreminjati.

Uredili so promet, ki je iz dneva v dan vidno rastel, in uvedli red in točnost. Zato je poštna uprava zlasti amb. pošti Ma. Be. 12 dodelila po enega uradnika, ki je bil vodja amb. pošte, a zvančnik je bil odtlej kakor pri drugih amb. poštah samo še sprevodnik. Vedno večji promet ni zahteval samo zvišanja osebja v amb. poštah, ampak nastale so nove amb. pošte, deloma so pa že obstoječe podaljšali.

Pri vožnji so nastale popolnoma druge razmere, ki so zahtevale od uslužbencev čedalje več duševnih in fizičnih sil. Med zvančniki, ki so prej, v dobi neurejenih razmer samostojno vozili, je zato zavladala nejevolja. Želeli so si sprememb in na tedanjega upravnika pošte Maribor 2 vedno bolj pritiskali, tako da je bil v vedni zadregi in da ni vedel, kako bi jim ustregel.

Med tem se je po nalogu poštne direkcije tudi v Mariboru otvoril tečaj za službo v amb. poštah.

Tečaj je trajal tri mesece, in ker so v njem podučevale samo boljše uradniške moči, je obrodil najboljši uspeh. Nič ni ostajal za onimi pred vojno, ki so jih imenovali poduradniške tečaje.

Po končanem tečaju je nastala obilica novih kandidatov za amb. službo, kar se je zlasti pokazalo pri poizkusnih vožnjah.

Upravnik pošte Maribor 2 je zato uvedel enotno vožnjo, tako da ni bilo več razlike med dolgimi in kratkimi vožnjami in da tudi v službenem pogledu v ambulancah ni bilo razlike med stari in mladimi nižjimi uslužbenci. Vsak, bodisi zvančnik ali služitelj, starejši ali mlajši uslužbenec je vozil izmenoma na vseh progah.

Z novo razdelitvijo službe so bili zadovoljni zlasti oni uslužbenci, ki so do nove odredbe vozili samo na številnih progah po Sloveniji, deloma pa do Zagreba. Saj so na teh progah z ogromnim prometom vladali red, točnost in strogost, ki so od uslužbenstva zahtevali sigurno več, kakor v neurejenih razmerah v amb. poštah, ki so obratovala na progi Maribor—Beograd in bile zasedene samo z enim zvančnikom.

Vsi so pozdravili to spremembo, saj so imeli od nje poleg tega, da so spoznavali nove kraje, še to dobroto, da so se jim zvišali dohodki na dnevnicah. Zato in pa zaradi enakopravnosti pri razdelitvi službe so uslužbenci imeli veselje do svoje službe, kar je zlasti vplivalo na točnost, s katero so obvladali ves ogromni promet vse do časa, ko je bila vožnja iz Maribora do Vinkovcev oziroma do Beograda ukinjena.

Z novo uredbo pa seveda nikakor niso bili zadovoljni tisti zvančniki, ki so prej vozili samo do Vinkovcev in Beograda samostojno. Ko so uradniki prevzeli vodstvo in je sicer v splošnem vladala v razdelitvi službe enakopravnost, so se ti zvančniki znašli v popolnoma novem, po njih mnenju v podrejenem položaju. Zato so začeli za sebe zahtevati izjemno stanje, češ, da so si to zaslužili in sklicujejo se na svoj čin so začeli trditi, da jim pripadajo samo one amb. pošte, ki so zasedene z enim uslužbencem, a take so bile tedaj samo v Sloveniji.

Prejšnji g. upravnik, ki je dobro poznal njih duševno razpoloženje in ni videl kakih posebnih zaslug v idiličnih vožnjah do Vinkovcev in Beograda, njihovim zahtevam nele da ni ugodil, temveč je celo odredil, da morajo lepo po vrsti ostajati v domači notranji službi, ker je pač nastala preobilica sprevodnega osebja.

Tudi, ko je pošto Maribor 2 prevzel današnji g. upravnik, je še dolgo ostalo pri starem. Šele po nekaj letih so omenjeni zvančniki prodrli s svojimi zahtevami in od takrat vozijo samo v amb. poštah, zasedenih z enim uslužbencem.

Od tiste razdelitve in uredbe pa do danes so se pa razmere neizmerno spreminile.

Že zdavnaj je prenehala vožnja v Vinkovce in Beograd. Nastale so tudi nove amb. pošte in zopet prenehale. Obrat se je skrčil na polovico. Povsod so nastale bistvene spremembe. Uvedle so se težke in dolge vožnje, a še vedno obstoji razlika med dolgimi in kratkimi vožnjami in še vedno ni stvar urejena.

Današnje stanje uslužbenstva na pošti Maribor 2, ki vozi v amb. poštah, pa je takšno. Poleg onih, ki sedaj vozijo samo amb. pošte, ki so zasedene z enim uslužbencem, so še uslužbenci, več ko petdeset let stari zvančniki, ki morajo voziti samo težje tu-

re. Razen tega so pa tudi služitelji, med katerimi so že zrejši možje, ki so se v dobi velikega prometa in dolgih potovanj, kar je trajalo leta in leta, izčrpali. Vsi ti, pa bodisi prve ali druge skupine, so vozili povsod in več let samostojno, v dobi, ko je bil promet za polovico in še več močnejši, kakor je danes. Saj je takrat na najkrajši progi, na primer Ma. Pr. 82 eden teh uslužbencev izkartiral poleg drugih še do štirideset denarnih pošilk, število, ki ga danes najmočnejša ambulanca ne premore.

Sedaj se je pa naš g. upravnik po svoji uvidevnosti odločil, da amb. službo glede na sprevodnike temeljito spremeni.

Že s 15. avgustom je uvedel neke spremembe, a sedaj baje namerava preurediti službo tako, da zopet ne bo razlike in bo vožnja enotno razdeljena.

In tako je prav. Ta njegov korak vsi brez izjeme toplo pozdravljamo, saj bo s tem vsem ustregel. S tem ne bodo pridobili samo prizadeti sprevodniki, ampak tudi poštna uprava, ker se bo med uslužbenstvo zopet vrnila zavest pravičnosti in veselje do službe in se bodo delovne moči enakomerno izrabljale. Vsak bo odslej deležen težjega in lažjega dela in se bo izuril tudi v samostojnem delu.

Naj omenimo še to, da ima poleg drugih večjih pošt, zlasti pošta Ljubljana 2, že zdavnaj službo tako urejeno, da vozijo vsi brez izjeme in da tudi vsak brez izjeme, kadar pride vrsta nanj, ostane v domači službi.

Kako prideš v zadrego

»Poleti prihaja v naš kraj zaradi njegove prijazne lege vedno več letoviščarjev, med njimi večinoma državni in privatni uradniki iz vseh delov naše kraljevine in iz inozemstva. Razumljivo je,« tako nam piše nekdo z dežele, »da se vsak tak letoviščar prvi, drugi ali pa vsaj tretji dan zgasi na pošti. In tako je neki letoviščar nedavno prišel na našo pošto in se predstavil, da je državni uradnik iz Dalmacije. Po pogovoru sem sklepal, da mora biti po poklicu poštar. Kakor skoraj vsak poštar, me je tudi ta najprej vprašal, ali je naša pošta državna, kar sem seveda potrdil, ker so na podlagi čl. 2 poštne zakon, pošte, telegrafi in telefoni državne ustanove. V tem trenutku je zagledal na moji pisalni mizi „Spisak pošta, telegrafa i telefona kraljevine Jugoslavije“, ki smo ga pred kratkim prejeli. Prosil me je, naj mu ta spisak za trenutek posodim. Po kratkem pregledovanju je dejal: „E, brate vaša pošta nije državna.“ Začuden sem ga vprašal, zakaj ne, na kar mi je pokazal ime našega kraja, ki je vpisan na strani 22 omenjenega spiska. „Vidite, vaš kraj nema za imenom okrugli znak, koji kaže, da je državna pošta,“ je pristavil.

Gotovo mi boste verjeli, da sem prišel v čudno zadrego. Zdelo se mi je, da sem v njegovih očeh lažnivec.

Čas bi bil, da bi vsaj inteligenca znala, da v naši državi ni privatnih pošt.«

Osebne vesti

Dr. Vagaja Anton, višji svetnik IV. skupine 1. stopnje je imenovan za direktorja v III. skupino 2. stopnje pri direkciji pošte in telegrafa v Ljubljani.

Premešeni so: Pavlič Nikola, višji svetnik IV. skupine 1. stopnje in Pavlič Margita, kontrolor VII. skupine, oba od direkcije pošte in telegrafa v Ljubljani, v direkcijo pošte in telegrafa v Skoplju; Štukelj Jože, svetnik IV. skupine 2. stopnje od direkcije pošte in telegrafa v Skoplju v direkcijo pošte in telegrafa v Ljubljani; Novak Ciril, višji kontrolor VI. skupine od pošte Šmarje pri Jelšah v Maribor, Hribernik Karel, višji kontrolor VI. skupine od pošte maribor 1 v Šmarje pri Jelšah; Prvanovič Ana, p. t. t. činovnik VII. skupine od pošte Zi-

dani most v Ljubljano 1; Ribarič Stanislav, pomožni činovnik IX. skupine od pošte Maribor 1 v Slovenjgradec; Burdian Ema, manipulant IX. skupine od pošte Celje k pošti Soštanj; Babnik Branimir, uradniški pripravnik od pošte Slovenjgradec k pošti Ptuj; Peternel Bogomila, uradniški pripravnik od pošte Kamnik v Sevnico; Zaviršek Anton, p. t. t. zvanik II. skupine od pošte Ljubljana 1 k pošti Zidani most; Galuf Franc, p. t. t. zvanik II. skupine od pošte Grobelno k pošti Celje; Strukelj Marija, kancelarijski zvanik III. skupine od direkcije pošte in telegrafa u Skoplju za p. t. t. zvanika iste skupine k pošti Ljubljana 1; Ribarič Marija, dnevničar, od pošte Celje k pošti Slovenjgradec; Sterbenz Alvin, dnevničar, od pošte Celje k pošti Sevnica; Čumak Nikolaj, dnevničar, od pošte Sevnica k pošti Celje; Goja Josip, dnevničar, od pošte Grobelno k pošti Ljubljana 7; Dobnik Anton, dnevničar, od pošte Ljubljana 7 k pošti Grobelno.

Postavljeni so: Pintarič Josip, za uradniškega pripravnika pri pošti Metlika; Avbelj Pavel za dnevničarja-zvanika pri pošti Št. Ilj v Slov. goricah in Kurež Franc in Fijavž Franc, oba za dnevničarja-služitelja pri pošti Ptuj.

Upokojeni so: Lenassi Hugo, inšpektor V. skupine; Božič Ivana in Rabič Karla in Smolej Marija, višji kontrolorji VI. skupine vsi pri pošti Ljubljana 1; Šterbak Anton, p. t. t. zvanik I. skupine pri pošti Maribor 2; Uhl Rudolf, p. t. t. zvanik I. skupine pri pošti Ljubljana 2 in Pribošič Matija, p. t. t. zvanik I. skupine pri pošti Vič.

Zaradi bolezni je prestala služba dnevničar ki Vacek Katici pri pošti Metlika.

Poročili sta se: Stok Pavla, manipulantka IX. skupine pri pošti Središče ob Dravi s Perš Zoltanom in Tihle Zorislava, kancelarijski zvanik III. skupine pri direkciji pošte in telegrafa v Ljubljani z Wardo Dragom, asistentom trgovske mornarice.

Umrli so: Orthaber Ivan, višji kontrolor VI. skupine pri pošti Maribor 2; Šupančič Franc, višji kontrolor VI. skupine pri pošti Maribor 1; Kadunc Srečko, višji kontrolor VI. skupine in Rupnik Josip, kontrolor VII. skupine oba pri pošti Ljubljana 2, Razlag Anica, kontrolor VII. skupine pri pošti Ljubljana 1 in Kozel Ivan, p. t. t. zvanik I. skupine pri pošti Ptuj.

Postavljeni so za uradniške pripravnike po § 45 (2) dnevničarji Grošelj Stanislav pri III. ter. t. t. sekciji v Ljubljani, Janežič Avgust v delavnici direkcije pošte in telegrafa v Ljubljani, Sterbenz Alvin pri pošti Sevnici, Pahor Artur pri pošti Ptuj, Jelinčič Josip pri pošti Brežice in Konač Ivan pri pošti Ljubljana 2;

za uradniške pripravnike po § 45 (1) Grntal Franc, p. t. t. zvanik III. skupine pri pošti Ljubljana 1, Kordiš Ivan, služitelj I. skupine pri pošti Vrhnika in dnevničarji Lobkov Nikola pri pošti Maribor 2, Kaffou Karel pri pošti Maribor 1, Čumak Nikolaj pri pošti Celje, Dobnik Feliks pri p. t. t. delavnici v Ljubljani, Zabukovec Josip pri pošti Ljubljana 1, Brus Stanislav pri pošti Bled 1 in Božič Ivan pri pošti Hrastnik; in za p. t. t. zvanika III. skupine Kos Bogomir, dnevničar pri pošti Ljubljana 1.

Odpuščen je: Kimovec Franc, pogodbeni poštar pošte Vače.

Poročila se je Novak Frančiška, pogodbeni poštarica pošte Videm-Dobrepolje z Žnidaršičem Janezom, posestnikom.

Poštni dom

(Konec.)

Stavba je v sedanjem obsegu in velikosti absolutno rentabilna in bo stalen vir dohodkov, ki jih bodo donšale najemnine trgovskih lokalov in treh stanovanj. V prvem nadstropju so prostori za organizacije, ki jih bodo imele za malo odškodnino v najemu.

Za podeželske poštarje, ki prihajajo v Ljubljano, smo pripravili dve sobi, v katerih bodo prenočevali za prav malo odškodnino. Ako bo treba, bomo v ta namen lahko pripravili še eno ali dve sobi.

Poudarjam, da dom ni zidan samo za ljubljanske poštarje, kakor je bilo tu ali tam slišati, temveč za vse poštarje v Dravski banovini, na stežaj pa bo tudi vedno odprt vsem poštarjem izven meja naše banovine. Organizacije, ki bodo imele svoje prostore v domu, nimajo svojega delokroga samo v Ljubljani, temveč delujejo v korist vseh poštarjev Dravske banovine. Čimbolj se organizacije razvijajo, tem večja korist je to za člane. Razvoj organizacij v dosedanjih ne-

primernih in nezdravih prostorih, ki so last poštne direkcije in ki so se preuredili iz razpadajočega kegljišča nekdanje Virantove gostilne, je bil zelo oviran. Ti zasilni prostori so pa tudi v tako slabem stanju, da ne bodo več dolgo vzdržali. Pri tej priliki s hvaležnostjo pripominjam, da sta šla oba prejšnja in sedanja poštni direktor vsem poštnim organizacijam po vseh močeh na roko. Četudi direkcija sama nujno rabi prostore zase, vendar nam je nudila zavetje, kakršnega je pač imela.

Naš namen pa je, da hočemo podeželskim poštarjem še več nuditi. Kakor sem že omenil, bo dom stalen vir dohodkov. Zidan je na ojačenih temeljih, da se lahko dvigne za več nadstropij, ali pa se zazida fronta ob Smoletovi ulici. Tu bi priredili sobe za odraslo srednješolsko in visokošolsko dijaštvo izvenljubljanskih poštarjev. Z do sedaj izkazanim idealizmom in požrtvovalnostjo poštarjev in z ozirom na donosnost stavbe se bo lahko tudi ta načrt uresničil.

Tovariši in tovarišice! Ko ste si dom ogledali in si morda želite, da bi se morala zgradba v kakem pogledu drugače izvršiti, imejte pri tej želji ali sodbi na umu, da smo bili vezani na razpoložljivi kapital, da za to vsoto nismo mogli napraviti večje in reprezentativnejše stavbe, četudi smo si jo sami želeli. Navzlic temu smo lahko ponosni na ta dom, ker je naš in postavljen z lastnim trudom in požrtvovalnostjo. Nobena moč ga ne more iztrgati iz rok poštarjev.

Preden končam, mi narekuje sveta dolžnost, da poimensko navedem vse tiste idealne tovariše, ki so žrtvovali največ časa in truda, da se je po dolgih 15 letih uresničila naša želja.

Kdor ve, koliko dela in časa je bilo treba žrtvovati za razne prireditve, posebno za efektne loterije, in koliko skrbi, dela in odgovornosti je povzročila gradnja doma, ta bo vedel ceniti brezprimerno požrtvovalnost sodelujočih tovarišev in tovarišic. Naj prečitam njih imena, da bodo za vedno zapisani v kroniki Poštnega doma in da se jim vsaj na ta način moralno oddolžimo za njih požrtvovalno delo.

Predsedniki načelstev so bili z daljšo ali krajšo dobo tovariši: Martinšek Franc, Treven Viktor, Smerdu Vilko, Jakše Joško in dr. Kurbus Bogdan. Člani načelstva so bili istotako z daljšo ali krajšo dobo tovariši: Stanič Ivan, Slamič Vinko, Žnidarič Franc, Čampa Joško, Keržan Dora, Gruden Martin, Hauptman Jože, Boh Anton, Bizovičar Jože, Rotter Dragotin, Bezjak Martin, Sovdat Franc, Metelko Ivan, Jakše Joško, Falout Jože, Jazbec Vlado, Ljubič Slavko, Luznar Miro, Paljevec Rudolf, Pokorn Tomo, Tavčar Mihaela, Ban Martin, Epich Tilen, Markelj Leopold, Poharc Janez, Šalehar Franc, Zupanec Ivan, Zajec Franc, Božič Lojze, Dular Jože, Kariž Albert, Ladstätter Karel, Mikuš Slava, Ferjančič Franc, Urbančič Karel, Babnik Franc, Horvat Ela, Kumer Jože in Kunst Marica. V nadzorstvu so bili: Mayer Bogomir, Ferjančič Franc, Jerkič Karel, Bavdek Vekoslav, Dvoršak Gustav, Vlahovič Mihael, Čeh Dragotin, Knez Stanko, Kovarčič Lucija, Rabič Ivan, Rakovec Ivan, Konte Ivan, Slavec Ivan, Jelovšek Ida, Jurman Franc in Kocmur Janko.

Po navedbi teh požrtvovalnih tovarišev in tovarišic si ne morem kaj, da bi ne ponovil imena tovariša Staniča Ivana, ki je bil od ustanovitve pa do danes s kratkim presledkom tajnik zadruga. Kaj nam je tovariš Stanič, vemo samo tisti, ki z njim sodelujemo. Na njem je ležala vsa teža vsega dela. Deloval je v vseh odsekih. Tovariš Stanič je v pravem pomenu kot tajnik duša zadruga. Neizmerno marljiv, stvaren in preudaren, je vedno in povsod na pravem mestu. Zato si štejem v veliko dolžnost, da se mu za njegovo veliko, vsestransko požrtvovalno delo

še posebej s tega mesta najpristrčneje zahvaljujem.

Poleg vseh teh dobrih tovarišev in tovarišic, ki so z osebnim delom pomagali uresničiti naš namen, moram pa tudi z veliko hvaležnostjo omeniti tudi tiste tovariše in tovarišice, ki so do sedaj položili domu na oltar obveznice notranjega posojila Poštnega doma. Tudi imena vseh teh darovalcev naj ostanejo za vedno zapisana v zlati knjigi Poštnega doma: Po dve obveznici po Din 500.— so darovali: Keržan Dora in dr. Kurbus Bogdan. Po eno obveznico so darovali: Zupanec Ivan, Tomažič Nada, Velepič Marija, ing. Kolarič Matko, Epich Tilen, Stanič Ivan, Jereb Franc, Gostinčar Metka, Cof Ivan, Jazbec Vladimir, Kumer Jože, Radošević Alfonz, Knez Stanko, Konte Ivan, Urbančič Karel, Kavčič Ivan, Kunst Marica, Prah Franc, Brumec Franc, Ržen Vinko, Kraticwill Ana in Meden Marija. Poleg teh naštetih je pa darovalo še obligacije 7% investicijskega posojila toliko tovarišev in tovarišic, da jih imenoma ne morem navesti. V Poštnem Glasniku pa so bila njih imena objavljena.

Dolžnost mi je pa tudi, da se s tega mesta zahvalim tudi vsem tistim tovarišem in tovarišicam, ki so kupovali in razpečavali odkupne bloke, srečke, zbirali na ta ali oni način darila in ki so z živahno agitacijo pomagali zadrugi do cilja. Prezreti pa tudi ne smem stavbnega podjetja g. Mavriča, kateremu smo poverili zgradbo. Z veseljem ugotavljam, da ves čas gradbe ni prišlo med nami in g. Mavričem do nobenih nevesečnosti. Gospod Mavrič je bil ves čas prav kulanten ter nam je zgradil stavbo prav lepo in solidno in v našo popolno zadovoljnost. Zato mu izrekam vse priznanje in zahvalo. Upam, da bomo tudi končni obračun završili v najlepšem soglasju.

Tovariši in tovarišice! S skupnim požrtvovalnim delom smo po dolgih 15 letih dosegli svoj cilj, da smo si postavili svoj lasten dom, ki naj bo simbol vztrajnosti, idealizma in požrtvovalnosti. Naj se za vedno vseli v ta, s tolikimi žrtvami zgrajeni dom, mir, sloga in prava tovariška ljubezen. Naj se v njem zbirajo vsi dobri poštarji, ki jim je pri srcu blagor vsega članstva in ki ne poznajo osebnega sovraštva. Naj vedo vsi tovariši in tovarišice naše in drugih banovin, da stoji v Ljubljani dom, ki jih bo vedno gostoljubno sprejemal pod svojo streho in kjer bodo mogli v krogu svojih ljubljanskih tovarišev in tovarišic vsakokrat preživeti nekoliko prijetnih ur.

Naj smatra vsak poštar ta dom za svoj dom in naj mu bo v njem tako prijetno kakor doma. Naj bo Poštni dom matica, ki združuje v sebi vse dobre, zavedne tovariše in tovarišice. Naj stoji za vedno naš dragi dom, v čast in korist vseh poštarjev brez razlike.

Ožja slavnost štiridesetletnega službovanja g. Sovdata Franca, nadzornika t. t. linij v Ljubljani, ki se je vršila v salonu »pri Sokolu«.

Slavnost so mu priredili njegovi kolegi. Nanjo so povabili tudi g. inšpektorja Brusa, šela III. t. t. sekcije in gg. tehn. uradnike te sekcije.

Ob 20. uri je otvoril g. nadzornik Stanič slavnost s kratkim pozdravnim govorom na vse navzoče, še posebej pa na gosp. slavljenca in g. inšpektorja Brusa. Po končanem govoru je dal besedo glavnemu govorniku g. nadzorniku Zajcu, ki je navedel slavljenca tako-le:

Dragi kolega! Štejem si v čast, da so me pooblastili vsi navzoči in nenavzoči tovariši in kolegi naše stroke, da ti izrečem, kaj mislimo in čutimo ob današnji tvoji slavnosti, ob tvojem 40-letnem službovanju,

zlasti v imenu onih, ki te poznajo in s katerimi si bil skupaj v službi.

Dragi! Veliko je poklicanih, a malo izvoljenih! Ta pogovor velja, dragi prijatelj, tudi za tebe. Koliko jih je, ki bi se mogli po 40 letnem trudapolnem službovanju ozreti nazaj v preteklost in polagati tako čisto bilanco, kakor jo polagaš lahko ti, dragi slavljenec.

Mogoče se sam tega niti dobro ne zavedaš, ker nisi nikdar niti mislil na to, a mi, tvoji kolegi poznamo tvojo 40 letno zgodovino, ki je čista kakor kristal in ni v čast samo tebi in tvoji družini, ampak nam vsem in, lahko rečem, tudi v čast naši domovini, ki je lahko ponosna, da ima take jeklene značaje.

Veliko in marsikaj si moral pretrpeti zaradi tvoje največje vrline, to je zaradi svoje narodne zavednosti, toda tvoja jeklena volja te je vedno obdržala na tvoji višini. Lahko te prištevamo med narodne pionirje.

S svojim značajem si se priljubil vsem svojim kolegom, kajti ti nisi bil eden tistih, ki bi med kolegi delal preprič in sovražstvo, ampak ravno narobe: ti si vedno med nami gojil pravo bratsko ljubezen. Tega se vsi prav dobro zavedamo in zato te tudi spoštujemo.

V svojem življenju si se zavedal svoje-

ga stanu, katerega si znal tudi z vsemi svojimi silami braniti, a ne samo braniti, za njega se tudi truditi, pa ne samo za sebe, ampak tudi za svoje tovariše.

Vsem nam si bil vedno na razpolago v vseh naših težkočah, a nikdar nisi niti pomislil, da bi za to dobil kakšno plačilo, ker si se pač držal pregovora: »Ne kar mora, ampak kar more, to mož je storiti dolžan!«

Trileten kadrski rok, 12-letna orožniška služba v Trstu in sedaj služba v naši domovini, to je nekak hiter pregled čez tvoje službeno življenje, če bi pa hotel popisati, kaj vse si delal, potem bi pač lahko govoril več ur. Zato se bom spustil samo v eno, česar ne morem prezreti in za kar ti moramo biti vsi iz srca hvaležni.

Ko je razpadla Avstrija in ko se je ustanovila naša mlada Jugoslavija, tedaj si ti vedel, kaj je tvoja sveta dolžnost. Z vso svojo ljubeznijo si delal, da bi čim bolj pomogel mladi državi pri njenih prvih korakih. Vedel si, kje je treba pomagati in zato si bil prvi, ki si začel zbirati ves telefonski material, ker si vedel, da tega mlada država nima in da ga potrebuje kakor novorojeno dete plenice. S tem si na najbolj važni severni točki naši mladi državi do njene nadaljnega razvoja mnogo pripomogel.

Dragi slavljenec, še bi lahko govoril

o tvojih vrlinah in o tvojem križevem potu, a naj bo za danes dovolj o tem.

Tebi kakor tvoji družini, katero tako ljubiš, želimo vsi, da bi še mnogo let užival sadove svojega dela.

Nato je še govoril g. nadzornik Koblica, ki je posebno poudarjal slavljenčeve organizacijske sposobnosti, v imenu mlajših pa tovariš Gosar.

Po končanih govorih so podarili slavljenču malo darilo kot spomin od svojih kolegov, na kar se je g. Sovdat zahvalil s solznimi očmi vsem za ganljivo pozornost.

Razvila se je intimna zabava, ki je trajala pozno v noč.

Pri prireditvi je vladala najlepša harmonija, pogrešali smo pa več kolegov. Izostali so vsi kolegi z Dolenjske, a vzroka za ta izostanek si ne vemo razlagati.

Zajec Franc, nadzornik t. t. linij.

ZAMENJAVA.

Kdor izmed tovarišev zvaničnikov-služiteljev in služiteljev-dnevničarjev iz okolice Ljubljane, Kamnika ali Kranja bi hotel zamenjati svoje službeno mesto s službenim mestom pri pošti Črnomelj, naj javi svoj naslov organizaciji p. t. t. zvaničnikov in služiteljev v Ljubljani.

Pralnica — Svetlolikalnica Čistilnica oblek

ČUČEK, Kolodvorska ulica 23
Pere, lika damsko in moško perilo, ovratnike, zastore itd. po zmerno nizkih cenah.

PISALNE IN RAČUNSKE STROJE TER REGISTRIRNE BLAGAJNE

Vam strokovno in poceni popravi

Boris V. Simandi

Ljubljana, Kolodvorska ulica 11
Telefon 24-57

TEOD. KORN

LJUBLJANA, Poljanska cesta 8

(PREJE HENRIK KORN)

Ustanovljeno leta 1862

Krovec, stavbni, galanterij. in okrasni klepar. Instalacija vodovodov in centralne kurjave. Naprava strelovodov-Kopalniške in klosetne naprave.

ANTON MARKUN

Trgovina z usnjem in čevlarskimi potrebščinami, zaloga nogomet. žog in usnjenih damskih torbic

LJUBLJANA, Miklošičeva c. 40

Ako želite

biti z dobrim blagom postreženi, preskrbite si blago za ženske in moške, kakor vse druge potrebščine pri

Janko Češnik-u

modna manufakturna trgovina

Ljubljana

Stritarjeva ulica
Lingarjeva ulica

Poštarji pri nakupu
10% popusta!

Damske torbice, pasove, aktovke domačega izdelka dobite vedno v najnovejših in najboljših oblikah

le pri

Franc Erjavec

trgovina usnja

Ljubljana, Starl trg 18

Anton Petek

manufakturna in modna trgovina
v Celju, Prešernova 21

Vam nudi manufakturno in modno blago po izredno nizkih cenah.

Nova trgovina - nove nizke cene.

Poskušajte izredno dober letošnji vinski mošt
Toči se v restavraciji

HOTELA MIKLIČ
po Din 10 — liter

Kupujte samo pri tvrdkah,
ki dajejo oglase v naš list!

Veletrgovina z železnino

Peter Majdič „Merkur“

Celje — Kranj

Dobavlja vse v stroko spadajoče predmete najpovolnejše.

MODNI SALON

M. SEDEJ - STRNAD

klobuki od najpreprostejše
do najfinejše izvršbe

ČEVLJE!

vseh vrst domače ročne izdelave ter poznane znamke JADRAN kakor damske torbice kupite najugodnejše pri

Detela Bogdan

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25 (Hotel Balkan)

NOGAVICE

DEŽNIKE

kupite najceneje v trgovinah domače tovarne

VIDMAR

LJUBLJANA

PRED ŠKOFIJO ŠTEV. 19
PREŠERNOVA ULICA 20

Izdelki te tovarne uživajo radi svoje solidne, elegantne in — trpežne izdelave najboljši sloves po celi državi —

Rafael Salmič

Celje, Narodni dom

najstarejša narodna tvrdka, Vam nudi poročne prstane, ure, zlatino, srebrnino, optiko, jedilni pribor i. t. d. v največji izbiri in po najnižjih cenah. — Ust. l. 1899.

DRAGO GAMS

trgovina

šivalnih strojev in koles

Celje, Prešernova 16

